

Lourdes Espuga: «Avui no es fa tant vestit a mida, es prefereix arreglar»

Lourdes Espuga, a la seva botiga Foto: Ramon Estany

La Lourdes Espuga i Espuga es jubila a finals d'aquest mes, després de 42 any de dedicació al fil i l'agulla. La seva botiga, però, no tancarà per què en prendrà el relleu un altre Lourdes, la Lourdes Llordella.

Per conèixer una mica més la seva vivència, parlem amb la Lourdes Espuga, una de les darreres modistes de Solsona, que no l'última, afortunadament, però representant d'un ofici que poc a poc va perdent pes.

-Com vas començar a dedicar-te a la confecció?

Va ser quan em vaig casar, l'any 1975, engrescada per la meva sogra. Jo ja en tenia alguna experiència amb el tèxtil, doncs havia treballat sis anys a la fàbrica de gènere de punt GRELOT. I així va ser com vaig obrir una petita botiga taller al número 4 del carrer Sant Salvador. Allí feia de modista, però també em dedicava a la venda de confecció feta. Al cap d'uns anys em vaig centrar més en el tall i confecció a mida, per què hi havia més demanda. I ara fa 6 anys, vaig canviar de botiga però no de carrer, traslladant-me al número 12 del Carrer de Sant Salvador.

- I aprofitant l'interès per aquest ofici, vas obrir una acadèmia?

Sí, també vaig obrir una acadèmia per ensenyar tall i confecció, que va durar prop de 15 anys.

- Ha canviat molt el teu ofici en aquests anys?

Certament, el vestit a mida es fa molt menys, tot i que encara hi ha alguns encàrrecs, però predomina arreglar una peça de roba, fer les vores, etc.

-Podem dir que abans la gent no es comprava el vestit fet, sinó que se'l feia a mida?

I tant, eren altres temps, que volies una faldilla, anaves a la modista. Que volies un vestit, anaves a la modista. Ara, avui, només s'arregla, majoritàriament, fins al punt que les modistes hem acabat arreglant qualsevol tipus de teixit, com cortines.

- Un gran revulsiu per la teva feina han estat les bates de Carnaval?

Sí, des dels primers carnavals que es va imposar aquesta peça de roba. Jo vaig començar a fer les primeres bates. Moltes comparses, com la Geganteta, o la Boja, jo vaig ser la primera a fer-les.

- I quantes bates has fet en tots aquests anys?

Uf, no les he comptades, però sí que et puc dir que aquest any he fet 300 bates, comptant bates i pantalons, que per un petit taller, és molta feina, sobretot per que s'acumula en molts pocs dies.

-En 42 anys, deus tenir moltes anècdotes, en pots explicar alguna?

Doncs, un any, per Carnaval, un senyor molt gros volia fer-se unes faldilles, i quan vaig anar a fer-li les mides, els braços no em donaven per abraçar-lo tot.

-Té futur la feina de modista?

Jo crec que sí, el que passa és que és una feina poc valorada, i no és molt rentable, per que aquí, a diferència d'altres llocs, no es cobre massa aquí. Però bé, de feina n'hi ha, no s'acabarà pas.

-Els clients, o més ben dit les clientes, són fidels a la seva modista, són clients per tota la vida?

Abans sí, la modista servia a la client durant molts anys, però ara s'ha anat perdent això, ara els clients són més esporàdics, per necessitats puntuals

-Finalment, recordes algun vestit especial?

Per mí, els vestits que recordo especialment són els que feia per la meva filla per participar al ball concurs de disfresses del Carnaval, que val a dir, algun any l'haviem guanyat.